

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 41/05-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. marca 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Vladimíra Siku, T., ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava vo veci vedenej pod sp. zn. 12 C 94/03, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Vladimíra Siku o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. februára 2005 doručená sťažnosť Vladimíra Siku, T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 94/03.

Zo sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ je v posudzovanom konaní, ktoré začalo 16. mája 2003 návrhom na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie sumy 4 660,- Sk, v procesnom postavení odporcu.

Okresný súd vydal 23. mája 2003 platobný rozkaz, ktorý napadol sťažovateľ 20. júna 2003 odporom. Z dôvodu odchodu zákonnej sudkyne na materskú dovolenku bola vec 9. januára 2004 pridelená inej sudkyňi, ktorá 5. augusta 2004 predvolala účastníkov konania na pojednávanie stanovené na 20. október 2004, ktoré však bolo pre neprítomnosť navrhovateľa odročené na 16. február 2005. Toto pojednávanie bolo po vypočutí účastníkov konania za účelom predloženia dôkazov potvrdzujúcich tvrdenia navrhovateľa odročené na 13. apríla 2005.

Postup okresného súdu napadol sťažovateľ 19. júla 2004 sťažnosťou na prietahy v konaní, ktorú podpredsedníčka okresného súdu v odpovedi sp. zn. Spr. 2106/04 z 11. augusta 2004 považovala „za čiastočne dôvodnú, avšak s ohľadom na personálne zmeny a veľký počet vecí v predmetnom oddelení nebolo možné plynulejšie konanie vo veci“. („Vzhľadom na prevzaté množstvo vecí, ktoré bolo potrebné dôkladne preštudovať a postupne v nich začať konať...“) Postup okresného súdu v posudzovanej veci kvalifikoval sťažovateľ ako porušenie ním označených základných práv.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil nálezom, že okresný súd v predmetnej veci porušil ním označené základné práva, prikázal okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných prietahov a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 150 000 Sk. Súčasne požiadal o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z vyššie vykonaného chronologického prehľadu úkonov okresného súdu a účastníkov konania vo veci sp. zn. 12 C 94/03 je zrejmé, že konanie od nápadu veci na okresný súd (16. mája 2003) do podania sťažnosti ústavnému súdu (21. februára 2005) trvá jeden rok a deväť mesiacov.

Z uvedenej doby možno vytknúť okresnému súdu nezaobranie sa predmetom veci v čase od 20. júna 2003 (podanie odporu sťažovateľom) do 9. januára 2004 (pridelenie veci inej sudkyňi) v trvaní 6 mesiacov.

Pri posudzovaní ďalšieho obdobia (t. j. po pridelení veci od pôvodnej zákonnej sudkyne) ústavný súd prihliadol na skutočnosť, že nová zákonná sudkyňa potrebovala určitý

čas na oboznámenie sa s novo pridelenými vecami po predchádzajúcej sudkyňi. Keďže v danom prípade nešlo o vec, v ktorej je nevyhnutné prioritne (prednostne) konať (nešlo o vec týkajúcu sa maloletých, resp. o pracovnoprávnu vec), vytýčila sudkyňa 5. augusta 2004 (t. j. po uplynutí necelých siedmich mesiacov) termín pojednávania na 20. október 2004. Od uvedenej doby okresný súd riadne a plynulo koná (ďalšie pojednávanie konané 16. februára 2005 a nasledujúce stanovené na 13. apríl 2005).

Na urýchlenie konania po pridelení veci inej sudkyňi podľa názoru ústavného súdu mala vplyv aj sťažnosť na prietahy v konaní, ktorú podal sťažovateľ 19. júla 2004 predsedovi okresného súdu, v dôsledku ktorej (ako to vyplýva z už vopred citovanej odpovede podpredsedníčky okresného súdu na sťažnosť) sudkyňa „... v *predmetnej veci dňa 5. augusta 2004 vytýčila termín pojednávania na deň 20. 10. 2004, ktorý Vám bude oznámený osobitne*“. Podanie sťažnosti na prietahy v konaní sa teda v posudzovanej veci prejavilo ako účinný prostriedok nápravy, ktorý mal sťažovateľ k dispozícii a úspešne ho aj využil ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Pri posudzovaní vyššie uvedenej nečinnosti okresného súdu v trvaní šiestich mesiacov (od 20. júna 2003 do 9. januára 2004) ústavný súd vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry (napr. I. ÚS 35/01, II. ÚS 21/02, III. ÚS 102/02), podľa ktorej ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí znamenať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Predmetná doba nečinnosti okresného súdu vzhľadom na celkovú dobu doterajšieho konania (necelé dva roky), ako aj s prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti (najmä druh občianskoprávneho konania a jeho vplyv na postavenie sťažovateľa) nie je dobou, ktorú by v konkrétnych okolnostiach danej veci ústavný súd kvalifikoval ako dobu, ktorá spôsobila zbytočné prietahy v posudzovanom konaní.

Ústavný súd preto dospel k záveru, že ani prípadné prijatie sťažnosti na ďalšie konanie by v danom prípade nevedlo k zisteniu takých nedostatkov v postupe okresného súdu, ktoré by odôvodňovali vyslovenie porušenia sťažovateľom označených základných práv.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Z dôvodu odmietnutia sťažnosti ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa požiadavkou sťažovateľa o ustanovenie mu právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. marca 2005